

[THE DEPARTURES]

ตกกระไดพลอยโจน

เราทุกคนต่างก็เคยฝันไข่ม้อยครับ

มิใช่ความฝันในยามหลับตา แต่ผมพูดถึงความฝันในขณะที่ลืมตา
สิ่งที่ส่วนลึกของจิตใจปรารถนา อันอาจส่งผลถึงความฝันในยามหลับตา

“หนูอยากเป็นหมอ”

“ผมอยากเป็นคุณครู”

“ฉันแค่อยากมีความสุข”

ไม่ว่าคำพูดเหล่านี้และอีกมากมายจะออกมาเมื่อใด ล้วนอยู่ในสถานะ
ของความฝัน... ยังไม่เป็นจริง

มีความเป็นไปได้ หากเราลงมือลงแรงวิ่งไล่ตาม

แต่ก็ไม่ใช้ทุกคน ที่จะทำความฝันให้เป็นความจริงได้...

ชายคนหนึ่งมีความฝัน

ไดโอะฝันที่จะเป็นนักเซลโล่ และเขาก็กำลังอยู่บนเส้นทางของการไล่ล่า
ความฝัน... เขาได้เข้าวงออร์เคสตรา ได้เล่นเซลโล่ในเมืองหลวงอย่างที่
ต้องการ พร้อมครอบครัวที่อบอุ่นและพร้อมจะฟันฝ่าทุกอย่างไปด้วยกัน
ทุกอย่างเพิ่งเริ่มต้นและดูงดงาม

จนถึงวันหนึ่ง ที่บางอย่างดูผิดเพี้ยน

“...ยุบวงครับ...”

เขากลายเป็นคนตกงาน ทั้งๆ ที่เพิ่งซื้อเครื่องดนตรีคู่ชีพมา เซลโล่คัน
เขื่องที่เคยเป็นทุกสิ่งทุกอย่างของชีวิต เป็นตั้งแต่ตัวแทนของความฝัน
ความพยายาม และการเลี้ยงชีพ ถูกแปรสภาพและคุณค่า กลายเป็น
ภาระและหนักอึ้งของชีวิต

เมื่อความฝันพังทลาย ถ้ามีเวลาหลบเลียแผลใจได้ก็คงดี แต่ชีวิตจริงก็
ต้องอยู่กับความเป็นจริง

ไดโอะพาภรรยาสุดที่รักกลับบ้านเกิด พร้อมนับหนึ่งใหม่ เขาล้างไฟ ขาย
เซลโล่ และทิ้งความฝันเก่าๆ ไว้เบื้องหลัง

ท่ามกลางการเดินทาง ไดโอะที่กำลังหางานเลี้ยงชีวิต เจอกับโฆษณา
หางานอันกระจัดริตในหนังสือพิมพ์ท้องถิ่น รับสมัครงานในกิจการที่
เกี่ยวข้องกับการเดินทาง ค่าตอบแทนดี ฟังท่ายล่อตาล่อใจว่า “**ไม่
ต้องมีประสบการณ์ในการทำงานจริง**”

ไม่มีเหตุผลจะปฏิเสธ ไดโอะเข้ารับการสัมภาษณ์ในบริษัทเล็กๆ มี
ประธานหนึ่งคน เลขาฯหนึ่งคน ถามคำถามสองคำก็ได้งาน

“ทำงานล่วงเวลาหน่อยได้มั๊ย”

“ครับ”

“นั่นเริ่มงานเลย”

“... หา?”

เขาได้เป็นส่วนหนึ่งของบริษัททั้งที่ยังไม่ทันได้ถามเรื่องสำคัญออกไปด้วยซ้ำ

“เอ่อ... ผมต้องทำอะไรบ้างหรือครับ?”

“อ้อ... นั่นนะ...”

เจ้านายของเขาไม่ได้ทำงานเกี่ยวกับการเดินทางด้วยเท้าและยานพาหนะใดๆ ทั้งสิ้น

ผู้ใช้บริการของพวกเขาคือ สัปเหร่อ ผู้ขายขนม และครอบครัว

บริษัทนี้จัดการแต่งศพในวาระสุดท้ายก่อนบรรจุโลง สู่ “การเดินทางทางจิตวิญญาณ” ครั้งสุดท้าย

ไม่ใช่เส้นทางที่เขาเลือกจะเดินแม้แต่นิดเดียว ไตโกะสับสนกับสิ่งที่ควรกระทำ สับสนกับสิ่งที่ควรบอกภรรยา

ไม่ต้องพูดถึงเสียงจากสังคมรอบข้างที่ตราหน้าว่าเขาและเจ้านายกำลัง “หากินกับคนตาย”

ฟังดูมันน่าทำตรงไหน ทำไมต้องกระเสือกกระสนขนาดนั้น ทั้งที่ยังไงเราก็ต้องจากไป? โลงศพที่ราคาต่างกันเรือนหมื่นเรือนแสน หรือการแต่งหน้าแต่งตัวในวาระสุดท้ายจะมีค่าอย่างไร ในเมื่อทุกอย่างจะกลายเป็นเถ้าธุลีไม่ต่างกัน...

ภายใต้ชะตาลิขิต ความจำยอม หรือตกกระไดพลอยโจน อยากรู้ก็ตาม ไตโกะเดินต่อไปบนเส้นทางที่เขาไม่ได้เลือก และไม่ได้ยินยอมพร้อมใจจะเข้าไป...

หากเราจะลองย้อนมองดูในสมัยเข้ามหาวิทยาลัย จะมีสักกี่คนที่ยึดดอกตอบได้อย่างภูมิใจว่า “เราเป็นคนเลือกเอง”

ร้อยแปดพันทางแยกของชีวิต ไม่มีครั้งใดที่เป็นการตัดสินใจครั้งสำคัญที่สุดของชีวิต เช่นเดียวกันกับการเลือกเข้ามหาวิทยาลัย แม้ใครหลายคนจะบอกว่าเรากำลังเลือกสิ่งที่จะอยู่ด้วยกับมันไปทั้งชีวิต

คนที่อ่านบทความนี้อยู่หลายคนคงรู้อยู่แล้ว ว่านั่นไม่ใช่ครั้งสุดท้ายที่เราต้องตัดสินใจ

และแม้เราต่างก็มีทางเดินที่เราฝัน

ทางที่เราเลือกและไม่ได้เลือก

ทางที่เรากำลังเดินอยู่ และทางที่เราไม่ได้เดิน

แต่ไม่มีสิ่งๆ ที่เรียกว่า “ทางเดินที่ผิด”

แม้ว่าเราจะเดินอยู่บนทางที่เราไม่ได้เลือก ด้วยความจำเป็น ด้วยสถานการณ์บังคับ หรือเหตุผลใดๆ ก็ตาม

แต่ทุกสิ่งที่ยังเกิดขึ้นบนโลก ทุกก้าวที่เราเดิน ล้วนมีคุณค่าในตัวมันเอง และเกิดขึ้นด้วยเหตุผลบางอย่าง

และแม้แต่เส้นทางที่เราไม่เคยวาดฝันไว้ ผิดเพี้ยนจากสิ่งที่เราเคยจินตนาการ

และอาจแลดูไม่มีคุณค่าในสายตาของเราหรือใคร ๆ

แต่หากเราเปิดตาและเปิดใจรับ

อาจค้นพบคุณค่าของมัน และโลกใบใหม่ที่สวยงามกว่าความฝันใดๆ ทั้งปวง...

ไม่เพียงผู้ที่พินิจค้นหาความหมายของการมีชีวิตและการใช้ชีวิตที่ควรดูหนังเรื่องนี้

แต่ผมเชื่อว่า ไม่ว่าใครก็ตามจะค้นพบความหมายใหม่ของทุกวันของคุณ จากการดูหนังเรื่องนี้ครับ

(*The Departures* เป็นหนังยอดเยี่ยมหลายสถาบันในปีที่เข้าฉาย รวมถึงสถาบันที่เรารู้จักกันดีคือ Academy Awards หรือรางวัลออสการ์เมื่อปี 2008 ในสาขาภาพยนตร์ต่างประเทศยอดเยี่ยม)